

tinget, som det nu er. Da Overenskomsten kom til os, overvejede vi den paa alle Punkter og fandt, at den var et Fremskridt, hvad den sikkert ogsaa var, og vi gik saa ind derpaa. Men det var ikke os, der sad og forhandlede med de Konservative derom. Med den lille Smule, som den ærede Afbryder sagde, der er tilbage, gaar jeg ud fra, at han mente de 18 landstingsvalgte; jeg skal straks gøre en Bemærkning derom. Forfatningsforandringen af 1915, som vi alle var saa glade ved, og som blev rost i saa høje Toner, betegnede et særligt Fremskridt derved, at den skabte en Repræsentation, som for begge Tings Vedkommende hviler paa den almindelige Valgret. Nu siges det af Flertallet under denne Forhandling, og saaledes er det ogsaa sagt og skrevet udenfor denne Sal, at det er alt for risikabelt at slippe den Myndighed, som Indenrigsministeren har ifølge Loven af 7. August 1914, thi derved lægger man det hele over i Landstinget, og derved lader man de landstingsvalgte Medlemmer, som er en Rest fra tidligere Tid, træffe Afgørelsen. Men det er jo ikke rigtigt. Selv om den ærede Afbryder tænker sig de 18 landstingsvalgte Medlemmer borte, vil han dog sandsynligvis faa et Flertal i Landstinget mod den Betragtning, at denne Bemyndigelse skulde opretholdes. Der er 54 Medlemmer tilbage, som altsaa er valgte paa den almindelige Valgrets Grundlag — det ved den ærede Afbryder, og der er ikke noget at indvende mod det Grundlag, hvorpaa de er valgte, vi har alle stemt derfor, vi har alle prist, at de 54 blev valgt gennem den almindelige Valgret. Af de 54 er de 25 Socialdemokrater og Radikale, de 29 Venstremænd og Konservative, saa jeg ser egentlig ikke, at den Afbrydelse havde noget paa sig, thi ogsaa de folkevalgte vil dog temmelig sikkert være imod, at Ministeriet opretholder en Myndighed, som ikke er givet under den Forudsætning, at den skulde opretholdes efter Krigen. Det var jo netop den store Forandring, der skete ved Grundlovsændringen af 1915, at vi fra den privilegerede Valgret gik over til den almindelige Valgret til begge Rigsdagens Ting, men det maa ogsaa bevirke, at man ikke kan opretholde Mindet om det gamle Landsting eller agitere med de Misbrug, man fandt, det gamle Landsting gjorde sig skyldigt i. Derfor er Henvisningen til Landstinget ikke saa lidt af en forløren Tale, og naar den højtærede Finansminister svinger sig op til at tale om en Statskupspolitik i den estrupske Maner, vender jeg det direkte om imod den højtærede

Finansminister. Thi hvad var den estrupske Maner? Den var, at han ikke vilde give Slip paa den Myndighed, som han mente at kunne opretholde ved Provisorier og ved Støtte af det privilegerede Landsting. Han turde ikke lade Rigsdagen, begge Tingene, faa den rette Myndighed; det var den Estrupske Maner. Og her er ikke saa lidt Lighed, idet Ministeriet nu staar her med en Lov — som er givet under vanskelige Forhold paa en Tid, da den ene Krigserklæring efter den anden blev givet rundt omkring os — og vil opretholde den, uagtet Krigen er forbi. Den højtærede Finansminister svang sig endnu højere op ved at tale om, at vi levede i en Tid, hvor Tonerne fra Underverdenen lød op til os; han syntes at staa med en Tryllestav og banke i Pulten for at fremmane de skrækkelige Gejster, der kunde komme op fra Underverdenen. Og for at de ikke skulde komme op og overmande os hævdede han, at den Myndighed, Ministeriet havde, skulde det beholde; det skulde sidde urokket. Naar den højtærede Finansminister virkelig ser saaledes paa det, hvordan kan han da sige: Vi fastholder denne Myndighed. Thi han ved dog, at i det Øjeblik Ministeriet sagde: Nu vel, lad os af Hensyn til de vanskelige Tider sørge for at komme i Samarbejde med hele Rigsdagen om at ordne Sagerne; lad os give Slip paa denne særegne Myndighed og gøre et Tillidsspring ud i Rigsdagens Arme, saa faar vi Orden paa det. Hvor kan Ministeriet ville opretholde denne Myndighed, naar det anser Fremtiden for at tegne sig saa frygtelig for os, at selv Aanderne fra Underverdenen vil komme op og volde Ulykke for os alle sammen? Jeg tror, at de Herrer er lovlig højt oppe, og at de har en lovlig stærk Følelse af, at de er uundværlige, siden de fremmaner saadanne Aander og mener, at de skal fastholde deres Myndighed.

Den højtærede Indenrigsminister var ikke mindre højt oppe. Jeg skal ikke følge ham meget i hans Omtale af Peber og Te og alt, hvad det er, han sidder og beskæftiger sig med, naar han udsteder Forordninger. Han begyndte med at sige, at ved mange af de Love, der var blevet gennemført, havde Venstre foranlediget større Udgifter, ja endogsaa rost sig af at have foranlediget disse større Udgifter. Det skal jeg ikke benægte, at Venstre paa et enkelt Punkt har rost sig af; det var nemlig ved Loven om de kommunale Dyrtidsforanstaltninger. Vi maa erindre, at vi har haft Valg, og ved det Valg for Ministeriet og dets Partier Landet rundt og fortalte, at det gjaldt